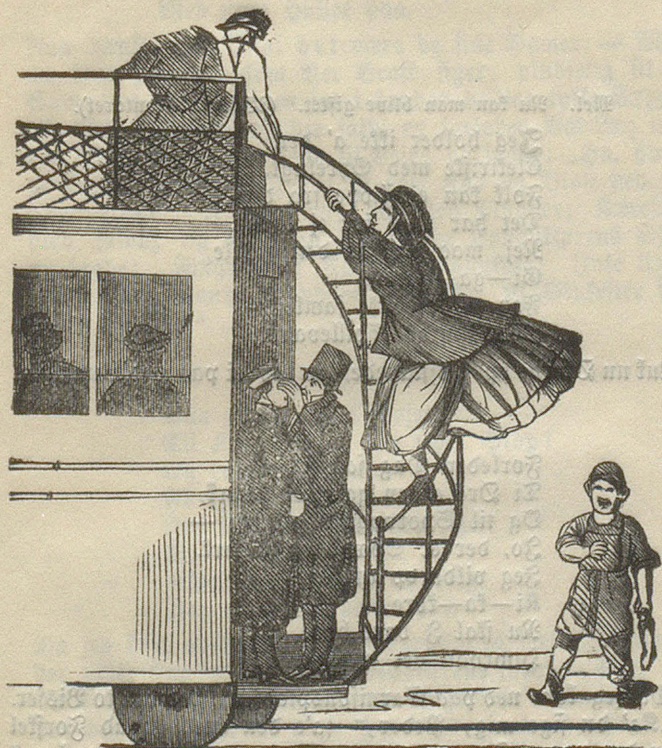

gk 84 box a

Hvad Stomagerdrenge saae paa Sporvognen.

En ny og fornyelig Vise med Monolog, til Melodien af
Egteskabskontoret: „Nu kan man blive giftet!“

Eftertryk forbydes.

København.

Bernh. Wennstrøms Bogtrykkeri.

Mel. Nu kan man blive giftet. (Egtestabskontoret).

Jeg holder ikke a' den
Elektriske med Syrelugt,
Folk kan ej slippe fra den,
Det har man før ej brugt.
Nej, maa jeg faa den gamle,
Gi—ga—gamle,
For jeg vil ikke samle
Paa Nutids Spilleværk.

Luf nu Drerne op, højstærede, saa kør' vi paa med Lammene.

Forleden Dag saa fik jeg
Ti Dre af en gammel Knark,
Og til Sporvognen gif jeg —
Jo, der er Spænd og Spark.
Jeg vilde op at køre
Ki—ka—køre,
Nu skal I bare høre
Hvordan det spændte a'.

Da jeg kom ned paa Garnisonspladsen, stod der to Bisser.
„Ra' du sige mig, Peder,“ sa'e den ene, „hvad Forskel
er der paa et Træ og paa en Sporvogn?“ „Jo jeg kan,“
sa'e den anden, „paa et Træ sidder Rødderne forneden;
men paa Sporvognen sidder Rødderne ovenpaa!“ Nu kan
du da ikke være bekendt for hele Skomagerlavet at sidde
ovenpaa, men maa gaa ind i underste Etage, tænkte jeg;
men — Tak Stæbne! Hele Kassen forneden var fuld;
Damerne — ikke at tale om Herrerne — sloges om at
komme ovenpaa.

En Dame med sin Kærste
 Jeg saae at entre ovenpaa,
 Men det var nu det værste,
 Man hendes Fodtøj saae.
 Hun var jo af de fine,
 Si—sa—fine,
 Og Strømper — Død og Pine,
 Med store Huller paa.

Naa, tænkte jeg — skal det være de fine Damer! — Men
 nu kom Humlen, som Per Brast siger, pludselig fik et
 Søm paa Trappestigen sat i hendes dejlige tykke Lægge.
 „Kats!“ sa'e det, og der faldt en forlorn Bat-Læg ned
 paa Konduktøren, der saae til Vejrs og sagde: „Ha, hvad
 er desse? Kaster Frøkenen sit eget Kød og Blod ned ad
 Trapperne?“ I kan tro, der blev Mudder; Kæresten
 blev jalour og holdt sin Haand for Konduktørens Djne
 og sagde: „Fingrene a' Fadet, Konduktør! Inte kigge
 paa anden Mands Gjendom! Vi skal til Slufester for
 vores 10 Dre.“

Saa gik jeg da i Løjet,
 Til Konduktøren sa'e jeg: Stop!
 Og entrede fornøjet
 Ad Jernstigen op.
 Jeg kan med Sandhed sige,
 Si—sa—sige,
 Støndt ædru, paa en Stige
 Jeg en Gang været har.

Da jeg kom ovenpaa, var Vaabenhvilen mellem Damen,
 der tabte sine Lægge, og hendes Kæreste forbi. „Naa, saa
 du holder forlorne Lægge, min Pige,“ sa'e Herren, „det
 har du aldrig fortalt mig; jeg troede, at alt, hvad du
 ejede og ha'de, var ægte!“ Nu stulde De kun have set
 Sjøv; hun tog sin Forlovelsesring af Fingeren og kastede
 ham den i Hovedet; han blev arrig og tog fat i hendes
 Nakkekrøller — han gjorde et godt Ryk og beholdt hele
 den forlorne Parvyl i Haanden. „Bil du komme med
 mine Krøller, din Tyran, det er ikke mine egne, jeg har
 lejet dem for 25 Dre Timen!“ Konduktøren maatte nu
 hælde Kærestefolkene ned og saa rullede vi videre.

Vi gennem Gaden førte,
Gemytlig var det allensal,
Vi meget saae og hørte
Hos Folk paa første Sal.
I Stuen kan man figge,
Ki—ka—figge
Luft ind, og Piger nikke
Til vos derovenpaa.

Nej, fikken en Re'lighed, man ser ovenpaa disse Spor-
vogne! Da vi førte gennem en af Gaderne, kunde jeg
tydelig se noget, som jeg skal vogte mig for at for-
tælle, da man ellers vilde sige om mig: „Uf, hvor han
er ækel, man kan da godt høre, at det er en af Rødderne
fra ovenpaa Sporvognen!“

Dacapo.

En munter Svend ad Stigen
Nu entred op — ja tænk Dem kun,
Der blev et Grin og Skrigen:
„Det er Hr. Kragelund!“
„Her er jeg, mine Herrer!“
Hi—ha—Herrer!“
Saa sang de: „Den er værre! —
Den er a' Kragelund!“

„Naa Christian,“ sa'e jeg til mig selv, „er du nu ikke en
rigtig heldig Ra'tøffel, at du i Dag har haft den Lykke at
se den rigtige ægte Kragelund, hvis mægtige Toner
jaa ofte har begejstret dine Ben, naar du var i „Asten-
slijernen“ og fik dig den yndige Klinkvals: „Den er a'
Kragelund.“

H. J.